

han det af Frygt for igen at blive ført ud i noget, han ikke kunde overskue. — „Ja ja, De mener dog altsaa ogsaa, at Nathans Indflydelse paa Nutids-ungdommens aandelige Udvikling har været betydningsfuld,“ fortsatte han i Overensstemmelse med sin forud lagte Plan for Samtalen. „Jeg for mit Vedkommende tænker naturligt nærmest paa Forholdet til det religiøse. Jeg tror f. Eks. at vide, at De selv — skønt jo en Præstesøn — har taget bestemt Afstand fra Kirken, og jeg mente at kunne tilskrive Nathans Virksomhed nogen Andel heri.“

Per indrømmede det, idet han dog holdt fast ved, at Nathans Skrifter kun havde befæstet og underbygget det Livssyn, han allerede havde til-egnet sig under Opvæksten i Hjemmet.

„Tænk! Var De saa tidlig bleven fremmed i Guds Menighed!“

„Ja,“ sagde Per ret udfordrende.

Præsten rystede godlidende paa Hovedet.

„Ja ja! Saadan gaar det jo desværre! — Som jeg vistnok sagde Dem sidst, har jeg ikke kendt Deres afdøde Fader personligt; men jeg veed jo, at han havde Gammellutheranernes lidt snevre og underligt eenøjede Syn paa mange Sider af Menneskelivet. Ak ja, denne misforstaaede Retroenhed! Den hviler jo endnu mange Steder som en Mare over Kirke og Hjem og gør megen af Tidens bedste og friskeste Ungdom aandelig hjemløs. Naar saa en evnerig og veltalende Mand som Nathan træder frem og bestyrker Ungdommen i Troen paa, at Guds Kirke er et forfaldent Hus, — ja saa ender det i den fuldkomne Fornægtelse. Jeg forstaar det saa godt!“

Per svarede ingenting. Han var lidt ilde tilmode ved den Retning, Samtalen havde taget. Men Præ-